

Offensiven i Øst. I en oversikt over stillingen på Orel-Kursk-fronten da tyskerne åpnet sin offensiv uttaler en militær målsmann i Moskva: De tapene tyskerne har hatt er de største noensinne har hørt om på så kort tid i denne krigen. Tapene er kommet opp i 30.000 falne, 1539 tanks og 649 fly. Det blir meldt offisielt fra Moskva at russerne har et fast grep på sine stillinger. Bare på et par punkter i Bjelgorodavsnittet har fienden greidd å trenge inn i de russiske linjer. Imidlertid har russerne hor delvis gjenopprettet sine stillinger ved motangrep og jevnet ut de tyske kilene. Tyskerne holder bare sine stillinger på isolerte steder. Den Røde Stjerne skriver at de tyske planer åpenbart er blitt forpurret. Fra Røuter meldes at Luftwaffe i går gikk til storstilte angrep på russiske stillinger, men de kan ikke oppnå herredømmet i luften. Det russiske informasjonskontor har sendt ut en utredning om det tyske angrepet, hvor det omtaler tyskernes forsøk på å skjule sannheten om den tyske offensiven i Midt-russland. Tyskerne har ikke desto mindre satt inn overordentlig store styrker av tanks og infanteri, nemlig 30 divisjoner, 15 panserdivisjoner, en motorisert divisjon og 14 infanteridivisjoner. Den tyske overkommando har også satt inn en mengde fly som er blitt overført ikke bare fra andre russiske fronter, men også fra Vest-Europa. I slutten av juni ble 2 bombeformasjoner og en jagerstyrke overført fra vest, og 3. juli en tysk flystyrke fra Jugoslavia. Tyskerne trodde åpenbart at ved å konsentrere sine hovedstyrker på et smalt frontavsnitt ville de være i stand til å omringe og utslette de russiske styrker som holder stillingene ved Kursk. Men russerne har et fast grep på sine stillinger. Etterat tyskerne nå har fått den smekk de fortjener har de trukket halen mellom bena og hevder at det ikke er dem som har gått til angrep. Russerne undervurderer imidlertid ikke de styrker som nå er satt inn mot dem og advarer mot å trekke forhastede slutninger om det endelige utfall av kampen. Den avgjør ende offensiven som tyskerne har satt i gang har dog ikke hatt hell med seg de tre første dagene. Grunnen er den nervøsiteten og forvirring som hersker i den tyske overkommando. En militær medarbeider skriver: Nyheter fra Russland er gode. Tyskerne har satt inn store mengder i dette avsnitt og har hittil hatt liten fremgang. Den måten tyskerne behandler nyhetene fra Russland på røper mangel på selvtillit. Målet var å åpne et klart gjennombrudd. Bare den kjennsgjerning at de satte inn 3/4 av de samlede tyske panserstyrker viser hvor stor betydning de tiller det første angrep. Times' Stockholmskorrespondent skriver at tyskernes plan utilsant var å komme helt uventet på russerne og oppnå store resultater ved et plutselig og uventet angrep. En mener at tyskerne var nødt til å sette i gang noe, ikke bare av militære, men også av politiske grunner, idet hjemmefronten etter den totale arbeidsmobiliseringen har vanskelig for å forstå uvirksomheten mens amerikanske og britiske bombefly beltrer seg over de tyske industriområder. Den tyske fremstillingen av offensiven i Russland går ut på at de var tvunget til kamp fordi russerne gikk til angrep. Denne fremstilling har ikke annen hensikt enn å skaffe den tyske ledelsen et alibi hvis den skulle slå feil. De ventet at russerne skulle bli knust i en fart. Den måte de nå har med å skaffe seg et alibi viser at de selv tviler på utfallet.

Middelhavet. De allierte flyangrep mot Sicilia fortsatte nesten uten opphør i går og natt til i går. Til tross for at fiendens jagermotstand ikke var stor ble 10 fiendtlige fly skutt ned mens de allierte tapte 5. Ringen av flyplasser rundt Gorbini ble angrepet ikke mindre enn 19 ganger, 5 andre flyplasser på Sicilia og mål på Sardinia ble også angrepet. Italia står nå overfor alvorlige olje- og kullproblemer. Allierte fly har ødelagt oljeraffinerier bl. a. i Livorno og det er vanskelig med transport av olje fra Romania. Kulltransporten fra Tyskland er blitt mindre på grunn av bombingene av Ruhr. Det blir meldt at tre sivile administrasjonssjefer ved den italienske flåtestasjon i Taranto er blitt avskjeddiget. Det blir også meldt om ure i den italienske marine bl. a. i Brindisi og Spezia der en del mannskaper nektet å gå tilsjøs og forlangte at de tyske offiserer skulle gå fra borde. De italienske fascistene forsøker å inngi befolkningen en hellig glød og begeistring for å forsvare sitt land. Disse stadige påminnelser viser at folket ikke er særlig fyllt av motstandsvilje og at de ikke har stor tillit til sine ledere.

Det fjerne Østen. Fra Australia blir det meldt at under sjøslaget tirsdag i Kulabukta ved Salomonøyene led japanerne et avgjørende nederlag. De mistet minst 9 krigsskip, 5 japanske destroyere ble senket eller satt i brann på mindre enn 5 minutter, og noe senere led 4 japanske kryssere samme skjebne på mindre enn et kvarter. Amerikanerne mistet en lett krysser. De allierte har gått i land på tre steder til på New Georgia og allierte tropper har hatt ny fremgang på New Guinea.

Frankrike. Den tyskkontrollerte kringkasting i Paris rettet et kraftig angrep på Laval som ble beskyldt for uduelighet og korrupsjon. Laval på sin side beskylder sine ombetsmenn for å stå i ledtog med England.

CLEMENCEAU OG TYSKERNE. I 1930 kom Georges Clemenceaus berømte bok "Grandours et miseres d'un victoire" - "En seiers storhet og felendighet". I denne boken gir den gamle "tiger" sterke uttrykk for sin usigelige bitterhet både mot Frankrikes allierte og mot franskmennene selv, fordi de hadde ødelagt den store seiren som skulle ha trygget både Frankrike og demokratiet for generasjoner fremover. Meget av det Clemenceau her skriver har sin fulle gyldighet i dag, og vi skal her gjengi noen utdrag av boken.

"Katastrofen av 1914 er av tysk opprinnelse, bare profesjonelle løgner kan nekte for det", sier han. "Vi forsvarte oss godt tross den latterlige barnaktighet å holde våre tropper 10 km bakkenfor grensen etter mobiliseringen sommeren 1914. Men her skrevet at jeg, da våpenstillstanden ble meldt, ikke kunne holde tårene tilbake. Ja, jeg vil ikke nekte det. Den plutselige overgang fra den harde og innette kamp til de strålende forhåpninger som nå med en gang ble sloppet løs, kunne vel bringe det sikreste menneske ut av likevekt. Faktum er at min glede kjente ingen grenser og at min tro og gikk det fornuftiges grenser.

Senere, da Brockdorff-Rantzau i Versailles angrep meg i utfordrende ordelag, ja da forsto jeg at den tyske revolusjon bare var en overfladisk sceneforandring og at vi fremdeles ville stå overfor den rasende angriper fra 1914 som nå bare hadde iført seg ny drakt.

Hva var i grunnen denne krig som tyskerne hadde forberedt for så plutselig å slippe den løs, fast besluttet på ikke å stande den før den hadde tvunget sine motstandere inn under et umenneskelig åk? Ganske enkelt fortsættelsen, gjenopptagelsen av de primitive stammers evige voldsovergrep og med den samme barbarens glede ved plyndring. Midlene forbedres med tiden. Hensikten er og blir den samme.

Tysklands ulykke i denne henseende er at det lar seg rive med av sitt eget voldsomme temperament helt ut til den ytterste skråsikre rhot: Deutschland über Alles! Det forlanger ikke annet, og straks det har oppnådd det, vil det nådigst tillate sine motstandere å leve i fred under åket. Det legger på ingen måte skjul på dette, tvertimot er alle nasjonens krefter åpenlyst innstilt på å sprengte alle de grenser individuell og internasjonal verdighet har trukket opp. Denne tanke lever og ånder i den tyske adels utåløelige hovnot, i den servile gemyttlighet hos åndslivets menn, i industrihorrens provokerte forføngelighet såvel som i de voldsomme utbrudd man finner i den folkelige diktning.

Det er klart at det var sammenbruddet på den tyske front som fremkalte det indre sammenbrudd i Tyskland og ikke omvendt, slik som man gjerne har villet ha det til. Sammenheten er at den tyske soldat og den tyske borger samtidig hadde oppbrukt sin vilje til seier.

Forbrytelsene mot den menneskelige natur hevnet seg av seg selv, og jeg ser i selve den tyske soldats psykologiske utrustning hovedgrunnen til at han ble utattet før den franske soldat, som kjempet for sin uavhengighet. Man blir fortore trett av den overstrømmende forbrytelse enn av den felles umenneskelighet som uvegerlig vil forekomme så lenge det er krig. Det er en av de grunner jeg kan tenke meg til at tyskerne på begge fronter ble besatt av en moralsk tretthet, mens våre egne franskmenn, som man gjerne beskylde for å være så lettvinde og overfladiske, holdt ut til siste stand med smil om munnen og fasthet i hjertet.

Full av germansk skryt skulle Brockdorff-Rantzau senere fortelle oss at vi hatet Tyskland, bare fordi vi hadde våget å forsvare oss mot det. Men etterpå, da de europeiske folk var falt tilbake til sine gamle folder, opptrådte plutselig den slagna, så sine egne forbrytelser frekt i øynene og krevde regnskap av dem som hadde slått ned hans misgjerninger... Man snakker om å forsones oss med Tyskland. Det er ingenting jeg heller vil. Men det tyske folk er hensynsløst, mens det franske ikke vil noe heller enn å glemme. Hvis den ene stadig går fremover mens den annen bare hengir seg til forestillinger om et mulig tilbakeslag, vil de to personer uvegerlig møtes i et skjævt forhold."

EN DEL AV Oslo Kommunes arbeidere fikk forleden ordre fra Arbeidsdirektoratet om å ta andel losse- og lastearbeide med noen potet-laster på Oslo havn. Da arbeiderne imidlertid kom ned til bryggen, viste det seg at det ikke var poteter de skulle losse, men ammunisjon for tyskerne. Sosialministeren har senere mottatt en skrivelse fra Arbeidsdirektoratet datert 8. juni der det blant annet heter: " . . . Det er visstnok riktig at en del av Oslo Kommunes arbeidere ble nyttet til arbeid med ammunisjonslasting eller lossing. Grunnen hertil var, mente kaptein Nordbom, at potetbåtene som lastet inn poteter (visstnok blant annet for Wehrmacht i Nord-norge) hadde fått det nødvendige mannskap ved overføring av mannskap fra arbeid på andre båter, og at derfor en del av Oslo Kommunes arbeidere ble satt inn på noen av de båter som således savnet losse- og lastearbeidere. Herunder ble da også utført en del arbeide med lossing og lasting av ammunisjon, et arbeid som ifølge kaptein Nordbom pågår flere ganger hver uke på Oslo havn, og som utføres av norske arbeidere for så vidt angår den mindre farlige ammunisjon."